

Jak líčili na ptáčka s rezavým ocáskem

Jednou to v jedněch skalách luplo a ze země jako z vajíčka se vyvalil obr Hrompac. Chvíli seděl a zvykal si.

Přiletěl tam ptáček s rezavým ocáskem, posadil se na zelenou větvičku a povídá:

„To jsem zvědav, nač tohle hrombidlo bude dobré.“

Hrompac si našel jeskyni a začal v ní bydlet. Byla to jeskyňě velmi hluboká, když se do ní křiklo, vrátilo se to až druhý den.

Druhý den taky znova přiletěl ptáček s rezavým ocáskem a povídá:

„Nohy to má jako sloupy, ruce to má jako válce, ale nic to nedokáže. Pořád to jen sedí v jeskyni.“

A tak se Hrompac zvedl, ulomil skálu a zastavil s ní řeku. Druhou skálu hodil do rybníka. Voda vyletěla až k nebesům a tři hodiny přšelo z čisté oblohy.

Třetího dne tam byl ptáček s rezavým ocáskem zas. Zahoupal se na zelené větvičce a povídá:

„Je po řece a po rybníku, to je škody.“

Hrompac si to vyposlechl a tři roky si z toho dělal hlavu. Po třech letech se vypravil ze skal do světa, aby tam našel ptáčka, co sedává na zelené větvičce a posmívá se.

„Bud' mu to odpustím, nebo mu to neodpustím,“ říkal si Hrompac a obřími kroky si vykračoval pořád dál do světa. Sedmým krokem došlápl k lísce, už prožloutávala a oříšky na ní byly zralé.

Jak tam Hrompac strměl nad lískou, najednou ucítil čemejření v levém uchu, bzučelo to jako slaboučkový hlásek, ale rozumět mu nebylo.

„Poslouchám a poslouchám,“ povídá si Hrompac, „ale uši mi narostly moc vysoko nad zemí. Já se asi nikdy nedovím, co se to tu vlastně ozývá.“

Zacpal si jednu díрку u nosu hromsky velikým palcem a foukl. Hned slyšel líp a uslyšel tenoučkou písničku:

*„Kladívko má čtyři hrany,
ořech zas je kulatý,
chceš natuknout, strýčku, špičku,
uhodíš ho do paty.“*

*Oříšek se zakutálí,
kladívko ti odskočí,
prachseczatrackaná práce,
nechoď mi s ní na oči!“*

Hrompac si to vyposlechl, klekl si
a dívá se do trávy pod lískou. A už
ho vidí!

Takový jeden maličký tluče kladív-
kem do oříšku, ale oříšek
pořád uskakuje.

